

[Steen Folke.]

Det er det samme i FN. Når de sidste generalforsamlinger har været anderledes end de tidligere, er det fordi imperialismen er i defensiven og kapitalismen i krise. Den tredje verden har erobret større indflydelse, USA kan ikke mere suverænt bruge FN og særorganisationerne til at gennemtvinge sin politik andre steder på kloden. Den tredje verdens lande tillader sig at bruge flertallet til at vedtage resolutioner, som ikke passer hverken USA eller EF. Det kræver en ny taktik. Bl. a. forsøger Danmark og de andre EF-lande at slå en kile ind i den tredje verden ved at bearbejde og samarbejde med de såkaldt moderate lande, dvs. de mest reaktionære stater. Taktikken bestemmes for Danmarks vedkommende i stigende grad af EF-klubben.

Som et lille eksempel på den danske følgetrigthed over for EF i FN kan nævnes den danske stilling til den meget vigtige kvindersolution under den nylig afsluttede FN-generalforsamling. Den danske delegation blev af regeringen instrueret om at stemme for denne resolution, for så vidt udmærket, men i sidste øjeblik kom der kontraordre om at undlade at stemme. Det skete efter pres fra de andre EF-lande, så vidt jeg er orienteret, men udenrigsministeren kan måske forklare sagens rette sammenhæng.

Det udenrigspolitiske samarbejde mellem EF-landene er allerede drevet meget vidt. Udenrigsministerens tale viser et omsving i socialdemokratiets taktik. Nu lader man, som om det udenrigspolitiske EF-samarbejde hele tiden har været en selvfølge. Det er noget ganske andet end det, ledende socialdemokrater sagde før den 2. oktober 1972.

Men nu skal EF-integrationen drives videre, også på det udenrigspolitiske område. Det fremgår bl. a. af Tindemansrapporten, som jeg ikke skal bruge mange ord på, da der kommer en særskilt debat om den. Det interessante er egentlig ikke så meget rapporten med dens visioner om et integreret, stærkt, føderalistisk EF med fælles udenrigspolitik, militærpolitik, våbenproduktion osv. Det interessante er nok så meget den socialdemokratiske regerings tilslutning til rapportens hovedlinjer, om end man tager forbehold på visse punkter.

Jeg tror ikke, socialdemokratiets troværdighed i arbejderklassen forbedres gennem regeringens markedspolitik. Det skal jeg være den sidste til at begræde, og i øvrigt fører socialde-

mokratiet jo borgerlig politik på stort set alle områder.

Portugal er et af de områder, som har nydt godt af EFs og den danske stats indblanding i demokratiets hellige navn. Statsminister Anker Jørgensens rejse til Portugal var et usædvanlig åbenlyst eksempel på direkte indblanding i et andet lands interne anliggender. Kapitalistisk set vil det absolut være at foretrække, hvis Portugal etablerer et borgerligt, parlamentarisk styre af samme type som det danske, men det, der virkelig optager EF og den danske regering, er risikoen for, at Portugal skulle forlade den kapitalistiske lejr, ja, muligvis endog blive socialistisk, med et styre baseret på arbejderråd og andre folkemagtsorganer. Det vil ikke kunne undgå at gå ud over vesteuropæiske kapitalinteresser. Af danske firmaer tjener bl. a. Carlsberg-Tuborg godt på Portugal. Derudover vil en sådan udvikling være et uheldigt eksempel til efterfølgelse. Tænk, hvis danske arbejdere selv begyndte at overtage deres virksomheder, sådan som det er sket i Portugal!

De portugisiske højrekræfter fik en kærkommen anledning til at forstærke deres mobilisering gennem den desperate revolte inden for faldskærmstropperne i slutningen af november. Mobiliseringen har bestået i udrensning af progressive inden for militær, administration og nyhedsformidling. Udviklingen i Portugal kan gå flere veje. Et tilbageslag til fascistiske tilstande er ikke sandsynligt, da en sådan økonomi ikke vil kunne løse kapitalens problemer i Portugal mere. Det var jo netop grunden til, at fascismen faldt.

Det er i den modsatte ende af Europa, at en fascistisk økonomi forekommer mere og mere fristende som kortsigtet løsning på den liberale kapitalistiske økonomis misere. Det er mere sandsynligt, at man i Portugal vil etablere et fysisk stærkt borgerligt demokrati, et demokrati, som i stil med det græske tilgodeser borgerskabets interesser, og som nødvendigvis må betjene sig af en kraftig undertrykkelse af arbejderklassen, netop på grund af den portugisiske arbejderklasses stærke bevidsthed demokratisk og politisk. De befriede godser i Sydportugal er stadig i landarbejdernes hænder, ligesom arbejderådene og andre folkemagtsorganer fungerer som før. I det forhold ligger muligheden for Portugals arbejdende folk for at fravriste borgerskabet magten og gøre en ende på snylteriet. Den ulykkelige modsætning mellem arbejderne, der må kræve billigere fø-